

Дім

Діана Баглай

Не кусок землі,
Не купка чотирьох стін,
А твої очі.

Де я сиджу біля каміну,
Спостерігаю за вогнем,
Не страшні ніякі зміни,
Допоки ти є моїм днем.

Тут мій мир, тут мій прихисток,
Дитячий спокій у маминих руках,
Моя наївність, доброта,
Кольоровість світу в дитячих очах.

Найгарячіші дотики сонця поряд з твоїми
Здаються осінньою прохолодою.
Прожиті дні між вулицями чужими
Здаються передсмертною тривогою.

Боюся одного дня опинитися на порозі
І зрозуміти, що я тепер сирота,
Де вогонь змогли погасити сльози,
І неждана ніким біда.

Почну обдирати ноги по забутих дорогах,
Стукати у всі двері за допомогою,
Оббивати коліна на чужих порогах,
Щоб мій розпач заткнули відмовою.

Живцем посеред міста себе підпалю,
Щоб той жар моє тіло знову відчуло.
Всіх, у кого люди вірять, я молю,
Щоб небо покинуту сироту почуло.

5 січня 2024